

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχ. ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

Πότε ἀκριβῶς ἤρχισαν αἱ σχέσεις τῆς 'Αθηνᾶς μετὰ τὸν Γεώργιον Χανιώτην, δὲν εἶνε γνωστόν. Κατὰ τὴν κατὰ-θεσιν τοῦ τελευταίου, αἱ σχέσεις αὗται διήρκεσαν ἐπὶ δέκα μῆνας, ὥστε πολὺ πρὶν ἀναχωρήσῃ ἡ μήτηρ καὶ ἴσως ἐν γνώσει αὐτῆς ὑπάρχει ὁμῶς ψυχολογικόν τι σημεῖον, ὅπερ ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἐξακριβώσιν καὶ τοῦ χρονολογικοῦ σημείου.

Μίαν ἐσπέραν, μᾶς διηγήθη ὁ σύζυγος, ὅτι ἤρχιζε νὰ σουροπονήνῃ, ἐνῶ ἡ 'Αθηνᾶ ἦτο πολὺ καλὰ καὶ μιλούσαμεν μαζὺ, αἰφνης τῆς ἦλθε νὰ πᾶγῃ κάτω, ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν, ἐπαν-ἦλθε τεταραγμένη, ὥρᾳ, μὴ δυναμένη νὰ ὁμιλήσῃ, τῆς ἦλθε δὲ καὶ λειποθυμία. Ὁ 'Ασλάνης ἐτρόμαξε, προσεκάλε-σεν ἰατροὺς, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἤρχισε νὰ ὑποπτεύηται, καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἐρωτῶν αὐτὴν ἐπανειλημμένως, μὰ τί ἔ-χεις, τί ἔχεις λοιπόν; προσέθετε : αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρρώστια, ἐσὺ κατὰ θὰ ἔχῃς, δὲν γίνεται, τέλος πάντων τί εἶνε, ὅτι κι' ἂν εἶνε πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς, ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ πάμῃ καλὰ, καὶ ἐκείνη νὰ διζμαρτύρεται ὅτι ποιοῦν ἄλλον ἔχει ἐδῶ διὰ νὰ τοῦ κρύψῃ, ἂν ἔχῃ κανὲν μυστικόν. Ἀλλὰ ἔτσι, δὲν ξεύρει πῶς, τῆς ἦλθεν αἱμορραγία, καὶ τὰ λοιπά.

Ὁ σύζυγος ὑποθέτει ὅτι ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐνέ-κλινεν ἡ ἐπὶ τῆς 'Αθηνᾶς πίσις τοῦ Χανιώτη, κρυμμένου ἐ-καὶ κάτω, βιάζοντος αὐτὴν πρὸ πολλοῦ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, ὡς δικαιουμένου εἰς τοῦτο τοῦ ἀτίμου, διότι κατεῖχεν τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἐραστοῦ εἰς χεῖράς του, τὰς ὁποίας τῆς ἐδιάβαζε φαίνεται μόνον, ἀλλὰ ἐκράτει ὡς ἀ-πειλὴν, ὡς φόβητρον, ὡς δέλεαρ, ἐνασχῶν οὕτω τὸ ἀχρειέ-στερον εἶδος τοῦ λεγομένου *chantage*, ἥτοι τῆς ἐκβιάσεως, ἐγκλημα διὰ τὸ ὁποῖον κατεδικάσθησαν ἐδῶ πρὸ καιροῦ ὁμᾶς δημοσιογράφων, οἵτινες διὰ τοιούτων μέσων ἐπιδεικνύοντες εἰς διάφορους οἰκογενεῖας ἐπιστολάς καὶ διατριβάς, τὰς ἐ-ξεβιάζον εἰς πληρωμὴν, ἕως ὅτου τὸ κοινωνικὸν θάρρος μιᾶς οἰκοδοσποίνης τοὺς ἀπεκάλυψε καὶ ἡ αὐστηρότης τοῦ νόμου τοὺς συνέτριψεν.

Εἰς τὸν Χανιώτην βέβαια συμφέρει νὰ διηγηθῇ τὰ πράγ-ματα ἄλλῳ, αὐτὸς λέγει ὅτι ἡ 'Αθηνᾶ ὡς ἡ σύζυγος τοῦ

Πετεφρῆ, ἐξεβιάζε τὸν ἐκ Πάρου νέον Ἰωσήφ, χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ὅτι ἔμεινεν ἄνευ ἱματίου διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Πετεφρίνας· ὅτι ἡ ψυχολο-γικὴ αὕτη βία ἐξησκήετο ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ ἡμέρας, κλειομένου ὑπὲρ ἐκείνης ἐντὸς δωματίου κτλ., ὅτι δὲ μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἦτο κλινήρης, πάσχων ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς, αὐτὴ ἐλθοῦ-σα νὰ τοῦ ἐπιθέσῃ ἱατρικόν, ἀνέβη ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὅλα ταῦτα, κοινωνικῶς τερατώδη, ψυχολογικῶς ἀσυμβί-βαστα, λογικῶς ἀπίθανα, διότι προϋποθέτουσι σφοδρὸν ἔ-ρωτα τῆς 'Αθηνᾶς πρὸς τὸν Χανιώτην, ἐνῶ θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον ὅτι ὅταν ἡ 'Αθηνᾶ εἶδεν ἀνατέλλουσαν ἀκτίνα σω-τηρίας ἀπὸ τοῦτου τοῦ καταχθονίου βιαστοῦ, ὅχι μόνον μετ' εὐχαριστήσεως καρεθόκει τὴν στιγμὴν τῆς ἀπελευθερώσεως, ὡς ἄλλη Μαργαρίτα σιδηροδέσμιος ἐν τῷ σκότει τῆς Κο-λάσεως, ἀλλὰ καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν καὶ μιᾶ φωνῇ μετὰ τῆς μητρὸς τῆς κατήγγειλεν αὐτὸν ὡς κλέπτην.

Ἡ ἀντίληψις τοῦ συζύγου ὅστις οὐδὲν ἔχει συμφέρον νὰ συγκαλύψῃ τὰ πράγματα, ἀφοῦ δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει σύ-ζυγος, ὑπάρχει ἐν πτώμα ἀποσυντεθειμένον εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του καὶ ὄζον, ὄζον, ὄζον, ὥστε εἶνε θαῦμα πῶς ὁ ἄν-θρωπος αὐτὸς ἐξ ἀσφυξίας δὲν λειποθυμεῖ, δὲν θνήσκει, καὶ πτώμα βέβαια θὰ ἦτο ἂν δὲν παρενέβαινεν ὁ βραχίον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας μεταξὺ ἐκείνου καὶ ἐκείνης, ἡ ἀντίληψις, λέγομεν, τοῦ συζύγου μᾶς φαίνεται καὶ ὀρθο-τέρα καὶ πιθανωτέρα. Πίσις σατανικὴ, φρικτὴ, ἀδιάκοπος, ὥρᾳν παρῳδιᾶν τῆς ὁποίας δύναται ἕκαστος ἡμῶν νὰ φαν-τασθῇ εἰς τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, ὅταν ἀδελφὴ του μικρὰ ἐν γνώσει σφάλματος τινος ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὸ πῇ τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας, ἡ συμμαθητὴς ἐν ἐριδι φοβερίζει νὰ τὸ ματατέλῃ τοῦ δασκάλου. Ὁ Χανιώτης ἀπέναντι τῆς συζυγικῆς τιμῆς, ἢν σφάγιον ἐζήτησε εἰς τοὺς πόδας τῆς ἀ-κολασίας του τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε νὰ κάμῃ, οὔτε τὸν ἐρω-τικὸν νὰ προσποιηθῇ, οὔτε ἀνδρικήν τινα καλλονὴν νὰ ἐπι-δείξῃ, οὔτε δι' ἀφοσιώσεως σκύλου νὰ κερδίτῃ τὴν συμ-πάθειαν τῆς δεσποίνης του, ἀλλὰ μόνον ὀλίγα βρωμόχαρτα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπέσειεν ἀπειλῶν ὅτι θὰ τὰ δείξῃ τοῦ συζύγου. Ἡ 'Αθηνᾶ βεβαίως θὰ παρεκάλετο, θὰ ἀντέστη, θὰ ἐκλυσε, θὰ ὠχρίασε, θὰ ἔμεινεν ἴσως ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βδελυροῦ καὶ ἴσως ἐν τῷ ὑπάτῳ βαθμῷ τοῦ φόβου ὅτι δύναται ν' ἀποκαλυφθῇ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην στιγ-μὴν μοιχαλὶς πρὸ τοῦ συζύγου, τοῦ ὁποίου καλῶς ἐγνώριζε τὴν θηριώδη ψυχὴν, προκειμένου περὶπραγμάτων τιμῆς,

ἐπρωτίμωσε νὰ ἐξαπλωθῇ δις μοιχαλὶς ἐπὶ τῆς ρυπαρᾶς ψιάθου τοῦ ὑπνέτου ἡ ἀπαξ ν' ἀποκαλυφθῇ τοιαύτη πρὸ τοῦ φλογεροῦ καὶ φλέγοντος ὄμματος τοῦ συζύγου.

Αὐτὴν τὴν συντριβὴν τῆς ἀντιστάσεως, αὐτὴν τὴν τραγικὴν σκηνὴν τῆς παραδόσεως πρέπει νὰ συνταυτίσωμεν μετὰ τῆς λειποθυμίας τῆς Ἀθηνᾶς, ἣν ὁσφρανθεὶς ὁ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μαντικὴν ἔχων τὴν ψυχὴν σύζυγος ἠγωνίζετο ν' ἀνατάμῃ, ν' ἀναλύσῃ, καθαρὰν ἔχων πεποιθήσιν ὅτι δὲν ἦτο νόσος ὀργανισμοῦ, ἀλλ' ἀσθένεια ψυχικὴ, ἀσθένεια γυναικεία, ἐν τῷ ἐλαφρῷ ἐγκεφάλῳ καὶ τῇ μαλακότητι τῶν νεύρων, μὴ θελήσασα νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ πρῶτον ἐγκλημα δι' ἡρωϊκῆς ἀποφάσεως ν' ἀψηφίσῃ τὴν ἀπειλὴν τοῦ Χανιώτη καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγον, ἀλλὰ προτιμήσασα τὸ ἐν ἐγκλημα δι' ἄλλου ἐγκλήματος νὰ ἀποκρύψῃ.

Ἐκτοτε φαίνεται ὁ χρόνος καὶ ἡ συνήθεια ἐμόλυναν τὴν ψυχὴν τῆς Ἀθηνᾶς, συνοικειώσαντα αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐγκλήματος, ἂν καὶ τούτου μὴ ὑποτιθεμένου, ἥρκει ὁ φόβος νὰ ἐξηγήσῃ ὅλας τὰς συγκαταβάσεις τῆς γυναικὸς, ὅλην τὴν ταπείνωσιν, καὶ τὴν συγκυλισμὸν μετὰ μιᾶς ρυπαρᾶς ψυχῆς εἰς ἐξακολουθητικὴν προδοσίαν, μέχρι καὶ τοῦ νὰ παραλαμβάνῃ τὸν κύριον εἰς φωτογραφικὰς ἐκδρομὰς καὶ ἀπεικονίσεις, ὡς νὰ ἦσαν νεαροὶ μνηστῆρες, καὶ τὸ ὅποιον *μόνον* ἡ Ἀθηνᾶ παραδέχεται, λέγουσα ὅτι ἔκαμε τὴν ἀπερισκεψίαν αὐτὴν, μέχρι τοῦ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν διωχθέντα ἐκ τοῦ ξενοδοχείου ὑπνέτην δι' ἀντίκλειδος νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ συνεννοῇται, καὶ νὰ συνωμοτῇ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν κρύβῃ τῶρα εἰς τὴν κουζίνα, καὶ τῶρα εἰς τὸ πλεισταριὸ, μέχρι τοῦ νὰ τὸν καταστήσῃ ἀπολυτὸν κύριον τῆς ψυχῆς τῆς καὶ τοῦ σώματος, πωληθεῖσα εἰς αὐτὸν μαύρην δούλην, ἀφοῦ προηγουμένως μαύρην κατέστησε τὴν πρόην λευκὴν αὐτῆς ψυχὴν.

Ἐν καὶ μόνον ζωνιανὸν ἐπιχειρήμα περιίπτεται λευκὸν ἀπολογούμενον ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς· ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ ἐτίκτετο ὁλονέν, ἔλκρονε, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ συζύγου, εἶχε μείνει μισὴ ἀφ' ὅτι ἦτο τὸ ἐγκλημα· δὲν τὴν ἔτρεφεν, οὔτε τὴν ἐπάχυνε, οὔτε τὴν ἐξωράϊζεν, ὡς τὰς ἐξ ἐπαγγελματος μοιχαλίδας συζύγους, ἀλλὰ τούναντίαν τῆς ἔτρωγε καὶ τὴν σάρκα καὶ τὴν ψυχὴν, τῆς ἐρρόφα τὴν δρόσον τῆς σαρκὸς καὶ τὴν δρόσον τοῦ πνεύματος, ἠλάτινε, τῆς ἀφῆρει ζῶην, τῆς διήρπαξε λαιμάργως υγιάν. Ὁ ἰατρός Ὁρφανίδης, ὅτε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προσκαλεῖτο, ἐξέφρασε εἰς τὸν Ἀσλάνην ζωικὰς ἀνησυχίας περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγιείας τῆς Ἀθηνᾶς, δὲν πάμε, τὴν ἔλεγε, καλὰ καὶ πρόσγε.

Καὶ ἐνῷ ἡ φθορὰ αὐτὴ μετὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος συντελεῖ εἰς βλάβησιν αἰσθηματικῶν τινων ἴων συμπαθείας πρὸς τὴν γυναῖκα, ἣν καὶ ἡ φύσις τῆς καὶ ἡ ἱστορία τῆς κοινωνίας κατήντησάν ἀσθενὲς γρήμικα, εὐάλωτον, φθαρτὸν, ἀφ' ἐτέρου συμπτυκνώνει τὴν βδελυγμίαν τοῦ Χανιώτη, διπλοῦ δημίον, διπλοῦ φθορέως, συναφαιρῶντος ἐκαστοτε μετὰ τῆς τιμῆς καὶ τεμάχιον υγιείας καὶ συγκυλίωνται ἐν τῇ αὐτῇ χοάνῃ τῆς ἀτιμίας τοῦ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζῶην τοῦ διὰ φόβου καὶ πίεσεως παραδοθέντος εἰς αὐτὸν θύματος.

* * *

Ὅλων αὐτῶν ὁ σύζυγος ἦτο ἐν παντελεῖ ἀγνοία· ἐκεῖνος ἐν καὶ μόνον ὑπωπτεύετο ἡ ἐφοβεῖτο· τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐρωτικὸν ἐπεισόδιον.

Ἐσχάτως μόνον προσετέθησαν καὶ νέοι φόβοι καὶ νέαι

ὑπόνοιαι, ἀλλὰ ἀόριστοι, ἄνευ ψηλαφητοῦ ὑποκειμένου· καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρικώτεροι, τυραννικώτεροι. Μήτηρ καὶ σύζυγος· ἐδείκνυν κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα ἓνα ἀλλόκοτον φόβον, τὸν ὅποιον ἄλλοτε δὲν ἠσθάνοντο. Ἐξήτει κατὰ τὴν συνήθειάν του νὰ ἐγαίνῃ ἔξω ὁ Ἀσλάνης, ἀλλ' ἐκεῖναι προτεπάρουν νὰ τὸν πείσουν, νὰ μὴν ἐξέλθῃ, διότι φοβοῦνται νὰ τῆς ἀφίγῃ μοναχαῖς, ποιὸς ξεῦρει τί γίνεται καὶ τὰ τοιαῦτα. Αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ κηταλάβῃ τί ἐσήμαιναν ὅλ' αὐτά.

Προσεγγίζομεν εἰς τὴν λύσιν, ἥτις καὶ ἐξηγεῖ τὸν φόβον αὐτόν. Ὁ Ἀσλάνης εἶχεν ἀνακινῶσαι εἰς αὐτὰς ἐσχάτως ὅτι θὰ τὰς στείλῃ εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ πάγῃ καὶ αὐτὸς μαζὺ, καθ' ὅσον παραχωρήσας τὸ «Ξενοδοχεῖον τῆς Μασσαλίας» εἰς τὸν νῦν διευθυντὴν, αὐτὸς δὲν ἤλπιζε πρὸ τοῦ Σεπτεμβρίου νὰ εὕρῃ κατάλληλον οἶκον ὅπως ἐγκαταστήσῃ ἐν αὐτῷ νέον ξενοδοχεῖον.

Ἐδῶ τῶρα ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον τοῦ αἰφνιδίου φόβου, ὅστις εἶχε καταλάβει μητέρα καὶ κόρην κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα. Ἀπαξ διαγνωσθέντος αὐταῖς ὑπὸ τοῦ συζύγου τοῦ χαρμωσύνου εὐαγγελίου ὅτι πρόκειται νὰ ἀπέλθωσι καὶ πάλιν εἰς τὴν προσφιλεῖ τους Στένην, φαίνεται ὅτι ἐννοοῦσαν πλέον νὰ ξεκάμουν μὲ τὸν Χανιώτην, τῆς μητρὸς κυρίως ἐπιμενούσης εἰς τοῦτο. Ἐντεῦθεν ἐφοβοῦντο νὰ μείνουν μόναι, μήπως ἔχοντας τοῦ Χανιώτη τὸ ἀντικλεῖδι δι' οὗ εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν φωραθὴ ὑπὸ τοῦ συζύγου καὶ τῶρα ποῦ ἐπλησιάζαν πλέον εἰς τὸν πρὸ πολλοῦ ποθοῦμενον λιμένα τῆς ἐπανόδου εἰς τὸ χωρίον, μαμαωθοῦν ὅλα τὰ σχέδια, ὡς λέμβος ἥτις διερχομένη τρικυμιῶδη θάλασσαν καὶ μόλις προσεγγίζουσα εἰς τὸν ὄρμον ἀνατρέπεται. Ἐσκέπτοντο δὲ ἴσως ὅτι ἂν ἔμενεν ὁ Ἀσλάνης εἰς τὴν οἰκίαν τακτικὰ κάθε βράδυ διὰ τοῦ στρατηγῆματος· αὐτοῦ ὅτι φοβοῦνται, ὁ Χανιώτης δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ εἰσέρχεται καὶ ἀποτυγχάνων πολλὰς συνεχεῖς ἐσπέρας ἐπὶ τέλους· θ' ἀπηλπίζετο καὶ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐγίνετο τὸ ταξίδι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἂς πήγαινε νὰ κοινοῦρεται ὁ Χανιώτης.

Ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐκόλως ἀπελπιζομένων· εἶχε γίνῃ πλέον ὁ σκύλος τῆς οἰκίας, ἥτις ἔτρεφεν αὐτόν, καὶ δὲν ἤννοε ν' ἀπομακρυνθῇ. Μίαν νύκτα τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος ἐνῷ ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του ὁ Ἀσλάνης τὸν εἶδεν διερχόμενον τῆς ὁδοῦ, ὑπωπτεῖσθαι ἀμέσως καὶ ἤρχισε νὰ ἐπιτρέψῃ τὰς κινήσεις του, ἕως ὅτου τὸν συνέλαβε κάμνοντα βόλταις ὅλως διόλου ὑπόπτους, ἐκεῖνο δὲ τὸ βράδυ δὲν ἀπεμακρύνθη ὁ Ἀσλάνης τῆς οἰκίας του, ἀλλὰ πῆγε εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ οὔτε ἔφαγε ἀπὸ φούρκα. Ὑποπτεύετο δηλαδὴ τίποτε ἄλλο εἰμὴ ὅτι εἶχε νὰ δώσῃ κἀνὲν γράμμα πάλιν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν. Οἷα ἀπάτη!

Καὶ ἰδοὺ τὸ ἐπεισόδιον τῆς κλοπῆς. Ὁ Χανιώτης μὴ ἀρκούμενος εἰς τὸ ἐν ἐγκλημα, ἐπενόησε καὶ δεύτερον ἐγκλημα. Ἰσως μάλιστα ἔμαθε τὰ τῆς ἀναχωρήσεως διὰ Κωνσταντινουπόλιν, καὶ ἂν δὲν ἔμαθε θὰ ἐβόλεπε δύο κιβώτια ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ Ἀσλάνης ἔβαλε διάφορα πράγματα, διὰ νὰ πείσῃ τὰς γυναῖκας, ὅτι πράγματι ἐμελλε νὰ κάμῃ τὸ ὑποσχεθὲν ταξίδιον, δι' ὅλα αὐτὰ βλέπων ὅτι τοῦ φεύγει ἡ τύχη ἐσχεδίασε τὸ πραξικόπημα τῆς κλοπῆς, ὥστε ἂν τοῦ φύγῃ ὁ ἔρως, νὰ τοῦ μείνῃ τοῦλάχιστον τὸ γρήμικα. Εἶχε δὲ τὸ θάρρος τῆς κλοπῆς, διότι ἐνόμιζεν ὅτι διὰ τοῦ αὐτοῦ ὅπλου θ' ἀγωνισθῇ εἰς τὴν ὑπεξαίρεσιν περιουσίας, δι' οὗ καὶ εἰς τὴν ὑπεξαίρεσιν τιμῆς· ὁ γενναῖος θὰ

ἔδειχνε πάλιν τὰς ἐπιστολάς καὶ θὰ ἔλεγεν : ἡ μοῦ ἀφίνετε ὅ,τι σὰς ἔκλεψα, ἡ σὰς καταγγέλλω εἰς τὸν Ἀσλάνην.

Τὸ κλαπὲν ἦτο ἐν κασσετινάκι, ὀνύχον εἰς τὴν πενθερὰν, περιέχον χρήματα καὶ κοσμήματα ἀξίας τριῶν χιλιάδων δραχμῶν. Εὐθύς ὡς ἐκλάπη, καὶ ἡ κλοπὴ καταγγέλλθη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἡ πενθερὰ καὶ ἡ σύζυγος ἐξέφραξαν ὑπονοίξας μήπως ὁ κλέψας ἦτο ὁ Χανιώτης, διότι αὐτὸς ἐγνώριζε τὰ κατατόπια τοῦ σπητιοῦ.

Ἐδῶ βεβαίως ἐμφανίζεται σκοτεινόν τι σημεῖον τῆς ἀνακρίσεως, τοῦτο : πῶς δὲν ἐφοβήθησαν ἡ σύζυγος καὶ ἡ μήτηρ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Χανιώτη, ὅτε αὐτὸς καταγγέλλετο ὡς κλέπτης ; Κατὰ τὴν δίκην βεβαίως θὰ διευκρινισθῇ τὸ σημεῖον αὐτό· οὐχ' ἦττον καὶ τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ κυρίως ἀναπτυσσόμενον πάθος πρὸς τὰ χρήματα καὶ τὰ πράγματα, ἡ ἐπικρατήσασα ἐπομένως φιλαργυρία, ἡ ἀπερσιφία ἴσως ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὰ πῇ φοβούμενος καὶ αὐτὸς τάχα τὸν Ἀσλάνην, ἡ γενναία ἐλπίς ὅτι μπορεῖ συλλαμβανομένου τοῦ Χανιώτη ὡς κλέπτου νὰ τὸν ξεκάμουν ἅπαξ διὰ παντός, ὅλα αὐτὰ διασαφίζουν κάπως νομίζομεν τὴν κατὰ πρώτην ὄψιν ὡς τόλμημα φαινομένην καταγγελίαν τοῦ Χανιώτη ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

Ἄλλως τε δὲ καὶ δὲν ἐδείκνυε μεγάλην ἐπιμονὴν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς κλοπῆς, καθ' ὅλον τὸ τρίτημερον διάστημα τῆς κρατήσεως ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ τοῦ Χανιώτη. Ἐνῶ ὁ Ἀσλάνης ἐφαίνετο καὶ λυπημένος καὶ ὀργισμένος διὰ τὸ συμβῆναι, ἡ μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς ἡν ἀνήκον τὰ κλαπέντα—καὶ γνωρίζομεν τί θηρία γίνονται αἱ γραῖαι, ὅταν ταῖς ἀφαιρεθῇ καμμίαν καρφίτσα,—ἐζήτει νὰ τὸν παρηγορήσῃ, λέγουσα : τί λυπᾶσαι δὲ καὶ σὺ τόσον πολὺ, τί νὰ γίνῃ, τώρα χάθηκαν ποὺ χάθηκαν. Ἰσως μάλιστα καὶ μετενόησαν, διότι ἐν τῇ πρώτῃ ὀρμῇ τῆς ἀπωλείας τῶν κοσμημάτων ἐξεφράσθησαν κατὰ τοῦ Χανιώτη καὶ προτεπάθουν τώρα νὰ ἐπανορθώσουν τὸ λάθος των.

Ὁ Χανιώτης, ὅπως σὰς εἶπομεν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς, διεμαρτύρετο ὅλον ἐν ὅτι αὐτὸς δὲν εἶνε κλέπτης, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸ κλοπὴ, ὅτι εἶνε κάτι ἄλλο, τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ πῇ. Ὁ Ἀσλάνης ἤρχισε πλέον ν' ἀγωνιᾷ τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἄλλο. Ὀλίγα ἀστυνομικὰ ραπίσματα κατὰ τοῦ Χανιώτη ἤρκεσαν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν τὴν ὁμολογίαν ὅτι αὐτὸς ἀφῆρσε τὰ πράγματα, ἀλλ' ὅτι τὰ ἀφῆρσε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τότε ἤρχισεν ἡ ἐξομολόγησις ὅλου τοῦ φρικτοῦ δράματος, ὅπερ, ὡς τὰ ἐπιτυγχάνοντα δράματα εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς μητροπόλεις ἐπαναλαμβάνονται ἐπὶ ἑκατοστίας φορῶν, ἐπανελαμβάνετο καὶ αὐτὸ ἐπὶ μῆνας ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἀτυχοῦς Ἀσλάνη.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ἀσλάνην τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Χανιώτη μετὰ τὴν παράβολον πεποιθήσιν, ἣν καὶ τώρα ἀκόμη ἔχει, ὅτι ὅλα τὰ ὑπὸ τοῦ Πάσχα, ἀφοῦ ἀνεκάλυψε τὰ κλαπέντα προσεκάλεσε κατ' ἀντιπαράστασιν τὸν Ἀσλάνην μετὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν πενθερὰν καὶ τὸν κλέπτην Χανιώτην ἐνώπιον αὐτοῦ ἵνα ἐξακριβωθῇ ἡ αὐτότης τῶν ἀντικειμένων καὶ ἵνα ἀποπειραθῇ τὴν συμφιλίωσιν τῶν συζύγων.

Ὁ Διευθυντὴς ἀφοῦ ἐπετίμησε βαρέως τὸν Χανιώτην, ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Ἀσλάνην, τοῦ λέγει μετὰ τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἀφελῆ γλῶσσάν του : Βρὲ Γιάννη, πάρε τὴν γυναῖκά σου, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι εἶνε ἀθώα, ὅτι λέγει αὐτὸς ὁ παληὰν ἠρώπως εἶνε ψεῦδη.

Ὁ Ἀσλάνης ἠρώτησε τὸν Διευθυντὴν :

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τοῦ κάμω μίαν ἐρώτησιν ;

Καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Χανιώτην τοῦ λέγει :

— Εἶνε βέβαιον ὅτι με ἀτίμασες ;

— Μάλιστα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος ἐν ὄλῃ τῇ θρασύτητι.

— Μπορεῖς νὰ τὸ ἀποδείξεις ;

— Βέβαια, ἔχω μάρτυρας.

Τότε ἐβγαλε τὸ ρεβόλβερ τοῦ ὁ Ἀσλάνης, τὸ ὅποιον φέρει πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Χανιώτη, πεσόντος ἀμέσως κάτω.

Ἐστράφη αὐθόρῃ κατὰ τῆς γυναικὸς του, ἀλλὰ τυχαίως δὲν ἐξεπυροτορήθη τὸ πολυκροτον καὶ ἐνῶ ἡτοιμάζετο διὰ δευτέραν φορὰν, παρενέβη ὁ στιβαρὸς βοσκίον τοῦ Διευθυντοῦ, ὁπισθεν τοῦ ὁποῖου ὠχυρώθη ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ἀσλάνης ἀφωπλίσθη.

Ἡ Ἀθηνᾶ, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Διευθυντοῦ, ἔτρεμεν ὡς φύλλον καὶ ἦτο λευκὴ ὡς κηρός. Ὁ Ἀσλάνης ἐτέθη ὑπὸ κράτην, ὁ Χανιώτης ἐστάλη εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ὠδηγήθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Καλεῖδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ βασιλέως ἐγένετο, κατὰ τὰ συνειθισμένα, ἡ ἐπίσημος ἐν τῇ Μητροπόλει δοξολογία.

Ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐπληροῦτο ἡ ὁδὸς καὶ οἱ ἐξώσταί τῶν παρακειμένων οἰκιῶν ὑπὸ περιέργων περὶ τὴν 10ην δὲ π. μ. παρετάσσετο τὸ πυροβολικὸν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ παρὰ τὴν Μητρόπολιν, ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς ὁδοῦ 145 σκαπανεῖς καὶ 80 στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ καὶ εἰκοσὰς ἐφίππων χωροφυλάκων κατεσπείρετο εἰς διάφορα μέρη.

Τρεῖς μόνον ἰκίαι παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος συμμετέχουσιν ἐπίσημως τῆς ἑορτῆς, ἔχουσιν στολισμένους τοὺς ἐξώστας των με σημαίας· καθ' ὅσον δὲ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἑρμ. ὕ μίαν μόνον κυματίζει ἄνω τῆς θύρας τοῦ χρυσοπώλου κ. Σπηλιόπουλου· τὸν αὐτίον, τὴν ὁδὸν στολίζουν οὐκ ὅμως διὰ λογαριασμὸν βασιλικῶν τελετῶν, ἀλλὰ σημαῖαι, νεότητος καὶ χάριτος.

Ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων παρατηρεῖται ἑκτακτος κάπως συνῶθησις ἐνεκα τῆς περιεργείας τῶν πολλῶν νὰ προεῖδωσι τὸν ἡγεμόνα καὶ τοὺς Βουλγάρους καὶ τὰ καλπάκια των, τὰ ὑπὸ τῆς αὐλῆς φιλοξενούμενα· ἐπειδὴ δὲ περὶ φιλοξενίας ὁ λόγος, διακρίνονται μερικὰ ἐρμαῖκα μπαλκόνια, ξενίζοντα Σμυρναϊκῆς ὁμορφίας.

Προηγούνται, διευθυνόμενα εἰς τὴν Μητρόπολιν τὰ ὀχήματα τῶν πρέσβων, καὶ τῶν ὑπουργῶν, ἐν οἷς τοῦ κ. Τρικούπη, ὑπὸ τοὺς ἥχους τῶν σαλπείγων καὶ τῶν μουσικῶν.

Περὶ τὴν 10 1)2 ἀνεφάνησαν αἱ ἄμαξαι τῆς αὐλῆς, ὁκτώ, φέρουσαι βασιλεῖς καὶ ξένους, ὑπασπιστάς καὶ ἀκολούθους. Ἐν μεγαλοπρεπεῖ θεορίππῳ ὁ βασιλεὺς ἔχει ἐκ δεξιῶν τὸν ἡγεμόνα, ἀπέναντι δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἡγεμόνος καὶ τὸν διάδοχον. Ἡ βασίλισσα φέρει τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, καὶ ἀντικρὺ τῆς ὑπὸ ροδοπὴν ἐσθῆτα ἡ Ἀλεξάνδρα. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, κροτούντων τῶν τελευταίων κανονιοβολισμῶν, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν ἀνέρχονται εἰς τὰ